

L'ECLÈCTICA

THIERRY JONQUET

TARANTULA

bromera

PRIMERA PART
L'ARANYA

I

Richard Lafargue caminava a pas lent pel camí cobert de grava que conduïa a un estany menut encofrat en el boscany que vorejava la tàpia de la vil·la. La nit era clara, una nit de juliol, i el cel estava replet d'una pluja de centellejos lletosos.

Darrere d'uns nenúfars, la parella de cignes dormia amb el coll replegat sota l'ala; la femella, gràcil, s'arrupia còmodament sobre el cos més imponent del mascle.

En Lafargue va collir una rosa i va aspirar un instant aquella olor dolça, més aviat embafadora, abans de posar-se a caminar de nou. A l'altre costat del camí vorejat de til·lers, s'erigia la casa, una massa compacta i sense gràcia, rabassuda. La planta baixa era l'*office*, on la Line –la dona de fer feines de la casa– devia estar sopant. A la dreta hi havia més claredat i un ronc esmorteït: el garatge on en Roger –el xofer– estava ocupat fent marxar el motor del Mercedes. Finalment, hi havia el gran saló les cortines del qual només deixaven passar escassos rajos de llum.

En Lafargue va aixecar els ulls cap al primer pis i va detenir la mirada en les finestres de l'habitació de

l'Ève. Una llum tènue, una persiana entreoberta per on escapaven les notes d'una tímida música, un piano, els primers compassos de *The Man I Love...*

En Lafargue va reprimir un gest d'irritació. D'una revolada va entrar en la vil·la i va tancar la porta d'un cop. Es va dirigir corrents fins a l'escala i va pujar els esglaons amb la respiració tallada. En arribar a dalt, va aixecar el puny però es va contenir i es va resignar a trucar suaument amb l'artell del dit índex.

Va obrir els tres panys que, des de l'exterior, tancaven la porta d'entrada a l'apartament on vivia aquella persona que s'obstinava a no fer-li cas.

Sense fer soroll, va tancar la porta i es va endinsar en el saló. L'habitació estava fosca, i només un sol llum a sobre del piano proporcionava una claredat tamisada. Al fons, al costat del saló, el neó viu del bany projectava una taca blanca enlluernadora.

En la penombra, es va dirigir cap a l'equip de música i va abaixar el volum, i va interrompre les primeres notes de la melodia que en el disc seguia a *The Man I Love*.

Va aconseguir dominar la còlera abans de fer, amb un to neutre i sense reprotxes, un comentari acerb sobre el temps raonable per maquillar-se, per triar la roba i les joies adequades al tipus de vetllada a què ell i l'Ève estaven convidats...

Va entrar al bany i va reprimir un renec en veure la jove submergida en una densa escuma blavosa. Va

sospirar. La seva mirada es va creuar amb la de l'Ève. El desafiament que li va semblar llegir-li als ulls li va produir una rialla sarcàstica. Va moure el cap, divertit per les criaturades, abans de sortir de l'estança...

Una vegada al gran saló, situat a la planta baixa, es va servir un whisky del bar instal·lat prop de la xemeneia i se'l va beure tot d'una. L'alcohol li va cremar l'estómac i va fer una ganyota incontrolable. Es va dirigir cap a l'interfon comunicat amb l'habitació de l'Ève, va prémer la tecla i es va aclarir la gola abans d'udolar amb la boca apegada a la reixeta de plàstic:

-Fes el favor d'afanyar-te, mala pècora!

L'Ève es va sobresaltar bruscament quan els dos altaveus de tres-cents watts encastats en els envans de la sala reproduïren a tota potència el bram d'en Richard.

Es va estremir abans de sortir sense pressa de la immensa banyera circular i posar-se un barnús. Després, va seure davant del tocador per maquillar-se fent ús del llapis d'ulls amb una gran desimboltura.

Conduït per en Roger, el Mercedes va abandonar la vil·la de Le Vésinet camí de Saint-Germain. En Richard observava l'Ève, apàtica al seu costat. Ella fumava amb indolència, acostant-se cada vegada el filtre d'ivori als llavis. Els llums de la vil·la entraven amb flaixos intermitents a l'interior del cotxe i impregnaven centellejos efímers al vestit de seda negra.

L'Ève tenia el cap recolzat cap enrere i en Richard no podia veure-li la cara, només il·luminada per la resplendor breu del cigarret.

No es van quedar massa temps en la festa organitzada per algun especulador amb ganes de donar-se a conèixer entre l'aristocràcia dels voltants. Van passejar –l'Ève del braç d'en Richard– entre els convidats. Una orquestra instal·lada al parc destil·lava una música dolça. Es formaven grups a prop de les taules i dels bufets repartits pels camins.

No van poder evitar una o dues sangoneres mundanes i van haver de beure algunes copes de xampany acompanyades dels brindis en honor de l'amfitrió. En Lafargue va trobar alguns col·legues entre els quals hi havia un membre del Col·legi de Metges, i el van felicitar pel seu darrer article publicat en *La Revue du Practicien*. A mitja conversa es va comprometre a participar en una conferència sobre la cirurgia plàstica reparadora del pit a l'hospital Bichat. Més tard, va maleir haver-se deixat portar, quan en realitat s'hauria pogut negar de manera educada a la proposició que li havien fet.

L'Ève es va mantenir al marge i semblava pensativa. Gaudia de les mirades concupiscents que alguns comensals gosaven dedicar-li i es delectava a respondre-les amb un gest de menyspreu, pràcticament imperceptible.

Va deixar en Richard un instant i es va acostar a l'orquestra per demanar que toquessin *The Man I Love*.

Quan van sonar els primers compassos, suaus i llanguids, ella ja era al costat d'en Lafargue. Un somriure sorneguer se li va dibuixar als llavis quan el metge va fer un gest de dolor. La va agafar delicadament per la cintura i la va allunyar. El saxofonista va començar un solo gemegós i en Richard va haver de contenir-se per no bufetejar la seva companya.

Cap a la mitjanit van saludar l'amfitrió i van tornar a la vil·la de Le Vésinet. En Richard va acompanyar l'Ève fins a l'habitació. Assegut al sofà, mirava com es despullava, primer de manera automàtica, i després més a poc a poc, de cara a ell, mirant-lo amb ironia.

Amb les mans als costats i les cames obertes, es va posar al seu davant, amb el borrhissol del pubis a l'altura de la cara. En Richard va arronsar les espatlles i va anar a buscar una caixa nacrada que hi havia en un prestatge de la biblioteca. L'Ève es va estirar al terra sobre una estora i ell va seure al seu costat amb les cames creuades. Va obrir la caixa i en va treure una llarga pipa i un paper de plata amb unes boletes olioses menudes.

Va omplir la pipa amb cura i va acostar un llumí encès a la cassoleta abans de passar-la a l'Ève. Ella va fer llargues pipades. Una olor desagradable va impregnar l'habitació. Ajupida de costat, en posició fetal, fumava mirant fixament en Richard. De seguida, la mirada se

li va enterbolir i se li va fer vidriosa. En Richard ja preparava una altra pipa.

Una hora més tard, la va deixar sola després d'haver tancat els tres panys de l'estança.

Una vegada a la seva habitació, es va despullar i durant una bona estona es va contemplar la cara envellida a l'espill. Va fer un somriure a la seva imatge, als cabells blancs, a les arrugues profundes i nombroses que li creuaven la cara. Va obrir les mans i va tancar els ulls. Després, va esbossar el gest d'esgarrar un objecte imaginari. Quan es va gitar, es va passar llargues hores despert abans d'adormir-se a l'alba.